

have ydet 6 Kr., Staten 4 Kr. og Kommunen 2 Kr., idet Statstilskuddet nemlig udgør $\frac{1}{3}$ og Kommunitilskuddet $\frac{1}{6}$ af det samlede Bidrag, og Statstilskuddet kommer under de Omstændigheder til at udgøre $\frac{2}{3}$ af det af Medlemmerne selv ydede Bidrag. Ved den her tilsigtede Ordning vil der ved et Medlemsbidrag af 6 Kr. være at udrede af Staten Halvdelen heraf, nemlig 3 Kr. mod 4 Kr. før, medens Kommunen ved fuldt Kommunitilskud vil have at udrede 2 Kr. Ordningen bliver i Henhold hertil den, at naar der tidligere var gaaet 1,200 Kr. ind i Arbejdsløhedskassen, havde Medlemmerne udredet de 600, Staten de 400 og Kommunen ved fuldt Kommunitilskud de 200 Kr.; men skal der fremtidig gaa 1,200 Kr. ind i Arbejdsløhedskasserne, saa bliver ved den her tilsigtede Ordning, idet jeg stadig ser bort fra Tilskuddet til de særlige Fonds, Forholdet dette, at Medlemmerne skal udrede Kr. 654,54, Staten Halvparten heraf, Kr. 327,27 og Kommunen Tredieparten deraf, Kr. 218,18; derved faar vi paa en Øre nær netop de 1,200 Kr. — Vil man rejse det Spørgsmaal, hvorledes det vil stille sig med Tilskuddene til de særlige Fonds ved den Ordning, der her er foreslaaet, hvor meget der vil blive disponibelt til disse, saa vil jeg pege paa, at Finansloven for 1913—14 indeholder et Beløb, bestemt til Arbejdsløhedskasser, af 861,300 Kr. Med uforandret Medlemsbidrag vil altsaa ved den her tilsigtede Ordning Fjerdeparten heraf blive disponibel for de særlige Fonds, eller ca. 215,000 Kr.; nu stiger jo Medlemsbidraget noget, saa slet saa stort Beløb bliver det ikke, men naar det erindres, at Statstilskuddet skal være Halvparten af de Medlemsbidrag, der henføres til de særlige Fonds, bliver det jo ikke noget ganske ringe Beløb, der ad denne Vej tilflyder de særlige Fonds. — For yderligere at tilskynde til Oprettelsen af disse er man fra alle Sider i Udvalget blevet enig om at opretholde Lovforslagets Bestemmelser om, at til saadanne Kasser, der oprettes de her omhandlede særlige Fonds, bliver Kommunitilskuddet obligatorisk. Fra en Side i Udvalget har der været Betænkelighed ved at gaa med hertil, men jeg tør sige, at naar man har resigneret paa dette Punkt, har i saa Henseende det Moment spillet en betydelig Rolle, at allerede ved den nugældende Ordning er Forholdet jo dette, at Kommunerne i de senere Aar udreder omkring 90 pCt. af det lovmæssige Maksimum.

Jeg gaar dernæst til Ændringsforslag Nr. 4 med de rent redaktionelle Ændringsforslag Nr. 3 og 5, der knytter sig dertil. Disse Ændringsforslag er stillede ud fra den Betragtning, at det vil være rigtigt at overdrage til Indenrigsministeren at afgøre, naar der kan siges at raade ekstraordinær Arbejdsløshed i et Fag, hvorhos man har draget en Grænse for Omfanget af den ekstraordinære Arbejdsløhedsunderstøttelse og sat den til, hvad der svarer til 70 Dages Dagpengeydelse.

Jeg har dermed gjort Rede for de af Udvalget stillede Ændringsforslag, men finder Anledning til i denne Forbindelse at pege paa, at det under Udvalgsbehandlingen har været under Overvejelse at stille forskellige andre Ændringsforslag, og naar enkelte af disse ikke er blevet stillet, er det i Henhold til Betragtninger, som jeg mener det rigtigt her korteligt at gøre Rede for.

Jeg nævner i denne Forbindelse først, at man har haft under Overvejelse at indføre i Lovforslagets § 14 blandt de der nævnte Tilfælde, i hvilke Arbejdsløhedsunderstøttelse ikke maa betales, tillige det Tilfælde, at et Medlem uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at modtage anvist Arbejde, selv om vedkommende i kortere eller længere Tid har haft Beskæftigelse mod højere Betaling, samt at Understøttelse ikke maa ydes til Medlemmer, der har haft Arbejde i en kortvarigt standset Virksomhed, naar der i denne tilbydes dem Arbejde paa samme Vilkaar som tidligere. Imidlertid har man fra alle Sider indenfor Udvalget været enig om, at det vilde være i Strid med Lovforslagets øvrige Bestemmelser at udbetale Understøttelse i de paagældende Tilfælde — jeg ønsker at anføre, at der ved en Trykfejl, som ikke skyldes Ordføreren, staar i Betænkningen „i det paagældende Tilfælde“, det gælder begge disse Tilfælde —, og man har derfor uden Betænkelighed afstaaet fra at stille saadanne Ændringsforslag, idet man har ment at turde regne med, at denne Udvalgets Opfattelse godkendes af rette vedkommende, altsaa i første Linie af den højtærede Indenrigsminister.

Endvidere skal jeg anføre, at ligesom Tilfældet var ved denne Sags Behandling i forrige Samling, saaledes har man ogsaa i Aar under Udvalgets Behandling haft Opmærksomheden henvendt paa den naturlige Samhørighed mellem Arbejdsløhedskasserne og den offentlige Arbejdsanvisning, og navnlig fra een Side i Udvalget har man derfor haft under Over-